

naar det Tilfælde kom, at Regjeringen ønskede at udstrække denne Lovs Gyldighed enten i det Hele eller i en enkelt Deel med Hensyn til Dptryk af fremmede Landes Bøger og Literatur, da maatte Spørgsmaalet om Sagens Tilraadelighed forelægges Rigsdagen og besvares efter de foreliggende Omstændigheder; thi ellers vilde ikke alene Dptryk af fremmede Bøger, f. Ex. tydske, engelske og franske, være forbudt, men det Samme vilde blive Tilfældet, naar En paaberaaber sig, hvad der staaer i Grundsprøget, saa at det i alt Fald fordrede en ganske anden Overveielse af Lovudkastet, ligesom der ogsaa maatte tages Hensyn til, hvorledes Lovene i det paagjældende Land vare for Forlæggerne og Forfatterne, da deres Love jo kunde være saaledes, at det, naar denne Lov anvendes derpaa, var umuligt at optrykke — selv naar en fremmed Bog stod i Begreb med at forsvinde, i alt Fald af Boghandlen; og at det efter denne Lov idetmindste vilde være en Forbrydelse af os her at optrykke en saadan Bog —; men i Henseende til Anvendelsen hos os selv, da gaaer Loven aabenbart allerede for vidt, ja det gaaer over Skravet i § 13. Det hedder saaledes i § 13, at fra Forbudet mod Eftertryk er endvidere undtaget under Nr. 4: „Dptagelse af enkelte af trykte Skrifter uddragne Stykker, Digte og deslige i kritiske og literairhistoriske Bærker.“ Denne Tilseening, at Dptagelsen skal skee i kritiske og literairhistoriske Bærker, er af en ikke uvæsentlig Betydning og kan give Anledning til megen Tvist, da der er saa Meget, der udgiver sig for Kritisk og Literairhistorisk, uden at det engang kan fortjene Navn deraf; at Dptagelse af enkelte af trykte Skrifter uddragne Stykker, Digte o. s. v. skal være indskrænket til, hvad der kaldes kritiske og literairhistoriske Bærker, det er dog for galt, naar man ellers seer paa, hvad jeg troer, man skal see paa, nemlig den Nytte og Fornøielse, man kan have af at læse, hvad der er trykt. Paa Grund heraf maatte ogsaa Tretallet i § 13, hvor det hedder: „Afttryk af Digte som Text for musikalske Compositioner“ aldeles udstræges.

Naar det er anført, at 5 Aar skulde være for Lidet, at Læseverdenen skulde være nødt til

i en længere Tid end 5 Aar at maatte savne et Skrift, som den ønskede, og hvortil der maaskee var høilig Trang, da veed jeg aldeles ikke, hvorledes Tankerne kunne komme derhen, undtagen naar de aldeles eensidigen hæftes ved en enkelt Mands Pengeindtægt, thi jeg skal ikke nægte, at saavidt jeg veed, har Tiden hidtil været meget kortere; den har, saavidt jeg veed, blot været Aar og Dag, saa at jeg mener, at naar den skal udstrækkes i 5 Aar, saa maa man ikke ønske den udstrakt videre. Jeg skulde mene, at det meget hellere maatte blive ved at gjælde ligefrem, naar Bogen er udsolgt, thi der vil jo altid gaae nogen Tid hen, forinden det bliver klart, at Bogen er udsolgt, naar Forlæggeren vel ikke strax vil gjøre et nyt Dplag, men dog heller ikke vil have, at Andre skulle gjøre det, da han jo altid i nogen Tid vil kunne holde det skult eller tvivlsomt, hvorvidt Bogen er saaledes udsolgt, at den ikke længere findes i Boghandelen. Hvad endelig angaaer det Spørgsmaal, som er besvaret paa modsat Maade, nemlig Retten til i Provindserne at opføre Stykker, som tilhøre Theatrene i Hovedstaden, uden at have enten Theatrene eller Forfatternes Tilladelse, see, da anseer jeg jo ikke dette Spørgsmaal for saa vigtigt; som mange Andre kunne gjøre det, fordi jeg ikke sætter den Priis paa Theatrene midt iblandt os, ikke engang i deres Stadsklæder, og da endnu mindre i deres Hverdagsklæder i Smaakjøbstæderne. Jeg sætter ikke den Priis paa dem; jeg anseer dem ikke for virkelig at indtage en saadan Stilling og at staae i et saadant Forhold til den menneskelige Dannelse, som man sædvanlig tillægger dem; men jeg siger, at naar man, hvad der dog er det Almindelige — og vist ogsaa det Almindelige her i Thinget — tillægger den Dannelse og den Nydelse, som Theatrene skabe, en langt højere Vigtighed og et langt større Krav paa vor Opmærksomhed, end jeg gjør, saa er det dog en forunderlig Ting, at man med den Kjendsgjerning for Die, at gode Stykker ville i Regelen slet ikke kunne lade sig opføre udenfor Kjøbenhavn i andre Kjøbstæder, dersom Bestyrerne af Theatrene der eller Lederne af de forskjellige Selskaber, virkelig skulde betale enten til Forfatteren eller til Theatrene